

der. Det var den Gang Landmændene tog sig sammen og kom til Erkendelse af, at der maatte gøres noget for at forbedre Sundhedstilstanden i vore Kvægbesætninger og i vore Slagterier, og saa sluttede sig sammen i Andelsslagterier og tilvejebragte ganske tilfredsstillende Forhold. Saa burde Kjøbenhavn ikke have stillet sig saa fornemt afvisende, som det gjorde, saa bureaukratisk, videnskabeligt, teoretisk, hygieinisk, som det gjorde. Det er det afgørende Punkt, hvor vi begyndte at være paa den urette Side, da vi overhovedet nægtede at træde i Forbindelse med Andelsslagterierne, og da vi endelig gjorde det, opstillede saa minutiøse og embedsmandsmæssige Regler, som det skete ved Tillæget til de københavnske Sundhedsvedtægter af 12te Marts 1896. Endelig har det været en stor Fejl fra Københavns Administrations Side, at man ikke har kunnet faa Haand i Hanke eller blive Herre over den Ringdannelse, der har fundet Sted paa Københavns Kvægtory af store Slagtere og Kreaturkommissærer. Hvad denne Kreds har forbrudt i Retning af at skabe et uvenligt Forhold mellem By og Land er ganske sikkert ikke til at berregne.

Jeg erkender altsaa, at der fra vor Stads Side er begaaet Fejl, men jeg hævder samtidig, at i det hele og store have Byerne og Kjøbenhavn ikke kunnet gøre meget andet end det, vi have gjort fra Midten af Firserne og ere vedblevne med indtil Dato. Naar man nu med min fulde Sympati vil gaa over til en anden, bedre og lykkeligere Tilstand ved at nedbryde de Skranker, der hidtil have bestaaet, er det ikke mere end billigt, at man tager Hensyn til den bestaaende, lovligt etablerede og af gode Grunde tilvejebragte Tilstand. Man maa finde sig i visse Lempelser, i alt Fald som en Overgangstilstand. Jeg mener nu, at det Kommissionen er kommen til i det foreliggende Lovforslag, i det væsentlige maa siges at være fyldestgørende. Det er ganske vist, at det ikke er rigtig hyggeligt, at Ophævelsen af den Erstatning, som stilles i Udsigt, samtidig bebudes at ville finde Sted i Løbet af meget kort Tid. Jeg skulde ikke have noget mod, at det ikke blev nogen stedsevarende Indretning, men da man vist maa erkende, at vi have Krav paa en saadan Erstatning, saa er det Tidsrum, om hvilket der her er Tale efter Indlederens Udtalelser, unægtelig grumme kort. Vi ville ganske utvivlsomt lide Tab. Selvfølgelig kunde Københavns Kommune ligesom andre Kommuner rimeligvis sikre

sig derimod ad den Vej, som den næstforegaaende Taler antydede. Hvis Københavns Kommune bestemte sig til at nedlægge Slagtehusene og afskaffe Kontrollen, vilde Grunden, hvorpaa de ligge, sikkert være stegen saa meget i Værdi, at vi vilde faa en Del af Pengene ind og i alt Fald intet aarligt Tab lide. Thi Nettogevinsten ved Driften af Slagtehusene, selv i Forbindelse med Kødkontrollen, skulle vi ikke blive fede af. Men den Vej kunne vi ikke gaa. Allermindst hvis § 8 bliver staaende, som den nu staaer i Forslaget; men jeg tror, at selv om den ikke stod der, vilde der fra Befolkningens Side være et saa stærkt Krav om Bevarelsen af Kødkontrollen, at vi aldeles ikke turde indlade os paa en Ophævelse. Man vil saa sige: „Ja, men det drejer sig kun om nogle Skatteydere; Københavns Kommune kan jo blot forhøje sin Skat en Smule.“ Det kunne vi ikke. Vi ere naaede til 3 pCt., som er Maksimum af det, Loven tillader os. Imidlertid tror jeg ikke, at Spørgsmaalet om Erstatning vil være det, der volder størst Vanskelighed.

Der er blevet talt noget om Bestemelsen i § 10 og den Særstilling, der gives Kjøbenhavn. Som allerede fremhævet af det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Piper), er der her ikke Tale om en Bestemmelse, der er truffen særlig til Gunst for Kjøbenhavn, men derimod i det væsentligste til Gunst for Landboerne nærmest Kjøbenhavn. Det er allerede omtalt tidligere af andre ærede Medlemmer og af den højtærede Landbrugsminister, hvad Bestemmelsen gaar ud paa, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. I en Skrivelse, der er aftrykt som Bilag til Betænkningen, har Københavns Sundhedskommission udtalt Ønsket om, at det, denne Bestemmelse ogsaa fremtidig muliggør, skulde falde bort. Det er altsaa tydeligt nok, at det ikke fra Københavns Side særlig ønskes at bevare Bestemmelsen, og idet ogsaa jeg med flere Talere erkender, at denne Bestemmelse faktisk vil umuliggøre Pølsefabrikationen til Eksport her fra Kjøbenhavn, finder jeg, at det er en særlig farlig Gave, der her gives Kjøbenhavn, og en Gave som jeg, som københavnsk Repræsentant, ikke sætter nogen særlig Pris paa.

Man har anket over Bestemmelsen i § 12 om Slagtetvang — for at bruge et kort Ord. Efter hvad jeg sagde før, vil man forstaa, at jeg anser det for en god Bestemmelse, at Slagterivirksomheden i hver Stad koncentrerer saa meget som muligt. Man